

Istoria ascunsă a versetului patruzeci – numărul șaptesprezece

A doua Vaietare - Partea a patra

Jeff Pippenger
2026-06-25

627, 632 și 637

„Cheia” care deschide adâncul fără fund este bătălia de la Ninive, împlinită în 627, cu cinci ani înainte ca Mahomed să moară în 632. Cinci ani mai târziu, în 637, forțele musulmane au cucerit capitala Persiei, una dintre cele două mari superputeri care s-au angajat în bătălia de la Ninive. Acest eveniment a schimbat în mod dramatic echilibrul de putere în Orientul Mijlociu. Bătălia de la Ninive din 627 a secătuit puterea Imperiului Persan, iar zece ani mai târziu Imperiul Persan a luat sfârșit.

Umilire—782

La o sută cincizeci de ani după moartea lui Mahomed, în 632, în Campania Abbasidă din 782, armata abbasidă (despre care se spune că număra în jur de 95.000 de oameni) a declanșat o invazie masivă în teritoriul bizantin din Asia Mică (Turcia de astăzi). Ei au înaintat până la Chrysopolis, chiar dincolo de Strâmtoarea Bosfor, față în față cu Constantinopolul—ajungând foarte aproape de capitala bizantină. Bizantinii, sub împărăteasa Irina, au suferit o înfrângere gravă. Ca urmare, bizantinii au fost siliți să semneze un armistițiu umilitor pe trei ani, acceptând să plătească un mare tribut anual (în jur de 70.000–90.000 de dinari de aur) și să predea veșminte de mătase și ostatici. Această campanie a fost una dintre cele mai mari și mai încununate de succes incursiuni abbaside în ținuturile bizantine din cursul secolului al VIII-lea. Ea a evidențiat puterea crescândă a Califatului Abbasid și declinul continuu al Imperiului Bizantin.

Cinci luni

În capitolul nouă din Apocalipsa, „cinci luni”, care echivalează cu o sută cincizeci de ani, sunt menționate de două ori: o dată în versetul cinci și din nou în versetul zece.

Și li s-a dat să nu-i omoare, ci să fie chinuți cinci luni; și chinul lor era ca chinul unui scorpion, când înțepă pe un om. Și în zilele acelea oamenii vor căuta moartea și n-o vor găsi; și vor dori să moară, iar moartea va fugi de la ei. Și înfățișarea lăcustelor era asemenea unor cai pregătiți pentru luptă; și pe capetele lor erau ca niște cununi asemenea aurului, iar fețele lor erau ca fețele oamenilor. Și aveau păr ca părul femeilor, iar dinții lor erau ca dinții leilor. Și aveau platoșe, ca niște platoșe de fier; și vuietul aripilor lor era ca vuietul unor care trase de mulți cai alergând la luptă. Și aveau cozi asemenea scorpionilor, și în cozile lor erau bolduri; și puterea lor era să vatăme pe oameni cinci luni. Apocalipsa 9:5–10.

Există două perioade profetice distincte de o sută cincizeci de ani în a cincea trâmbiță din Apocalipsa nouă. Prima se întinde de la moartea lui Mahomed, în 632, până la umilirea împărătesei Irina a Romei de Răsărit, în 782. Capitolul nouă identifică apariția islamului într-un mod foarte detaliat. De la unirea triburilor în 606, la bătălia de la Ninive în 627, la moartea lui Mahomed în 632, apoi la înfrângerea Persiei în 637, ridicarea și căderea islamului sunt urmărite cu grijă în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu. Islamul Arabiei este puterea din prima profeție de o sută cincizeci de ani a chinului. Unificarea triburilor de către Mahomed în 606; apoi bătălia „cheie” de la Ninive în 627, urmată de prezicerea de către Mahomed a pieirii atât a Persiei, cât și a Romei, în jurul anului 628, apoi până la moartea sa în 632. Aceste date reprezintă o succesiune specifică de evenimente în linia islamului.

La o sută cincizeci de ani după ce Mahomed a murit în 632, centrul de putere al islamului s-a mutat din Arabia în Turcia, pe măsură ce împingea Roma de Răsărit înapoi până la Constantinopol. Prima nenorocire a reprezentat islamul Arabiei, iar a doua nenorocire a reprezentat islamul Turciei. În cadrul primei nenorociri, ambele profeții de timp de o sută cincizeci de ani identifică distincția dintre islamul Arabiei și islamul Turciei, întocmai cum este reprezentat în distincția aceluiași adevăr dintre prima și a doua nenorocire.

Primii o sută cincizeci de ani au început odată cu dispariția Persiei și s-au încheiat cu Roma fiind ținută înăuntrul zidurilor Constantinopolului. A doua perioadă de o sută cincizeci de ani a început cu victoria lui Osman (numit și Ottman) la Nicomedia. Victoria otomană de la Nicomedia se referă la Asediul Nicomediei (astăzi İzmit, Turcia), care a avut loc între 1333 și 1337, când sultanul Orhan Gazi (fiul lui Osman I, întemeietorul Beylikului Otoman) a asediat importantul oraș bizantin Nicomedia. Orașul a rezistat timp de câțiva ani, dar în cele din urmă s-a predat în 1337 din cauza foametei și a lipsei de provizii. Garnizoanei bizantine i s-a îngăduit să plece spre Constantinopol. Nicomedia era una dintre ultimele mari fortărețe bizantine din Asia Mică (Anatolia). Căderea ei a pus capăt în mod efectiv stăpânirii bizantine asupra celei mai mari părți a Anatoliei apusene. Această victorie le-a permis otomanilor să-și consolideze puterea în Bitinia și să se extindă mai departe spre Strâmtoarea Bosfor. Ea a constituit o etapă majoră spre eventuala cucerire otomană a Constantinopolului (care a avut loc cu peste un secol mai târziu, în 1453). Asediul este adesea privit ca una dintre primele victorii-cheie care au transformat micul beylik otoman într-o putere regională în ascensiune.

Când cea de-a doua perioadă de o sută cincizeci de ani din cadrul primei trâmbițe s-a încheiat la 27 iulie 1449, ultimul Constantin a căutat permisiunea sultanului islamic pentru a urca pe tronul Romei Răsăritene, suferind astfel aceeași umilire pe care a suferit-o împărăteasa Irina la sfârșitul primilor o sută cincizeci de ani ai celor două perioade de „cinci luni” din Apocalipsa nouă. Umilirea „împărătesei Irina” și, de asemenea, a „lui Constantin, cel din urmă” a prefigurat umilirea ulterioară a otomanilor, când, la încheierea profeției de timp a celui de-al doilea vai, ei au căutat ocrotire din partea celor patru mari puteri europene împotriva amenințării Egiptului.

Panteonul

Pionierii au înțeles și au învățat corect că expresia „locul sanctuarului său a fost aruncat la pământ” din Daniel 8, versetul 11, a fost împlinită prin Constantin.

Da, el s-a înălțat chiar până la Căpetenia oștirii, și prin el jertfa necurmată a fost înlăturată, iar locul sanctuarului Său a fost doborât.

„Sanctuarul” identificat aici era templul Panteonului din cetatea Romei, iar „locul” aceluiași templu era Roma. Roma a fost „doborâtă” de Constantin atunci când a ales să mute capitala imperiului său la Constantinopol în anul 330. Versetul unsprezece se leagă de Apocalipsa treisprezece, iar versetul doi identifică aceleași evenimente.

Fiara pe care am văzut-o era asemenea unui leopard, picioarele ei erau ca picioarele unui urs, iar gura ei ca gura unui leu; și balaurul i-a dat puterea sa, scaunul său de domnie și o mare autoritate.

Balaurul era Roma păgână, iar Roma păgână și-a transferat „scaunul” autorității sale către biserica romană în anul 330, când a mutat capitala spre răsărit, lăsând astfel un vid de putere de care biserica papală a profitat cu bucurie. Când începem linia Romei de răsărit din anul 330 până în 1453, constatăm că, la începutul profeției despre Roma de răsărit, cetatea Romei este umilită prin lepădarea Romei de către Constantin. Acea umilire s-a repetat prin împărăteasa Irina în 782, la încheierea primilor o sută cincizeci de ani de chin. Ambele umiliri au fost repetate de Constantin cel din urmă.

Ridicări și căderi neobișnuite

Trâmbițele a cincea și a șasea din Apocalipsa nouă oferă detaliile căderii Romei răsăritene, consemnând totodată ridicarea și căderea islamului. Inspirația ne informează să studiem „ridicarea și căderea” împărățiilor din cărțile lui Daniel și Apocalipsa. Aceste împărății posedă propriile lor caracteristici distincte, asociate cu „ridicările și căderile” lor specifice. Căderea lui Iuda a fost adusă prin trei atacuri asupra Ierusalimului. Evreii au fost duși în Babilon și aveau să se întoarcă sub trei decrete, care aveau să inițieze cei 2.300 de ani ce au condus la sosirea în istorie a celor trei îngeri, din 1798 până în 1844. Babilonul a căzut într-o singură noapte. Roma s-a dezintegrat, iar în cadrul dezintegrării ei au fost puse în evidență două aspecte ale Romei sub localizarea fie a Romei apusene, fie a Romei răsăritene. Ridicarea și căderea imperiului ptolemeic și a imperiului seleucid în prima treime a lui Daniel unsprezece prefigurează ridicarea și căderea Romei papale. Acea mărturie este pur și simplu concluzia istoriei lui Alexandru și a destrămării Greciei. Spre deosebire de Roma, Grecia s-a împărțit în patru părți care, în cele din urmă, au devenit două. Roma s-a împărțit în răsărit și apus, iar apoi Roma apuseană a fost împărțită profetic în trei, reprezentând guvernarea întreită a Romei. În ce privește Roma răsăriteană, Constantin și-a împărțit împărăția între cei trei fii ai săi. Este limpede că Roma apuseană și Roma răsăriteană sunt linii paralele care reprezintă biserica romană și statul roman. Odată cu acea împărțire dublă există și o împărțire întreită suplimentară. Grecia a fost patru în două, Babilonul a fost o singură noapte, Iuda a fost trei atacuri. În cazul islamului, „ridicarea” lor este înfățișată ca o „dezlegare”, iar „căderea” lor ca o „restrângere”.

Ridicarea lor a început cu Mohammed, iar ele au fost restrânse la 11 august 1840. Au fost eliberate și imediat restrânse la 11 septembrie. Au fost recent eliberate la 7 octombrie 2023 și de atunci au fost restrânse în Gaza. Islamul va fi eliberat din nou pentru a marca ridicarea chipului fiarei. Linia istoriei profetice islamice, reprezentată în capitolele nouă până la unsprezece din cartea Apocalipsei, identifică istoria profetică a islamului celei de-a treia vai. „Istoria profetică a islamului celei de-a treia vai” este, de asemenea, reprezentată de îngerul al șaptea și totodată de al treilea înger. Al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844, când al șaptea înger a început să sune. Al treilea înger și a treia vai au intrat în istoria profetică la 11 septembrie. De la 11 septembrie până la legea duminicală, istoria profetică a primei și celei de-a doua vai s-a repetat și încă se repetă.

„Cheia” bătăliei de la Ninive pune două puteri, Roma și Persia, într-o legătură directă și inseparabilă cu Islamul. Ninive identifică mai clar decât orice alt pasaj al Scripturii dispariția progresivă atât a Romei occidentale, cât și a celei orientale.

Irod este un simbol al balaurului; el reprezenta Roma. Balaurul de la sfârșitul lumii este Organizația Națiunilor Unite. La legea duminicală, a șasea împărăție cade, a șaptea începe, dar ele își dau împărăția celei de-a opta împărății chiar la propria lor petrecere de aniversare. A șaptea împărăție tocmai s-a născut și este imediat de acord să-și dea împărăția curvei Babilonului pentru un ceas, așa cum este prefigurată de Irod, care i-a fâgăduit Salomeei până la jumătate din împărăția sa.

Chiar în punctul în care Statele Unite cad, Organizația Națiunilor Unite se naște, iar întreita unire este pusă în aplicare. Irod este balaurul, iar Irodiada este papalitatea, iar Statele Unite sunt Salomeea. Irod se afla într-o alianță matrimonială nelegiuită, căci era căsătorit cu soția fratelui său, iar la nivel profetic se afla într-o relație incestuoasă cu Salomeea, căci este limpede că o poftea în timp ce ea dansa. Balaurul are legături atât cu mama, cât și cu fiica. Este important să se vadă acest lucru atunci când se stabilește că Roma apuseană și Roma răsăriteană reprezintă, respectiv, meșteșugul bisericesc și meșteșugul statal. Roma, al patrulea împărăție din profetia biblică, a așezat papalitatea pe tron în sens profetic și, făcând astfel, a preînchipuit Statele Unite, care vor așeza din nou papalitatea pe tron.

Pierzarea treptată a Romei apusene, din 330 până în 476, reprezintă pieirea treptată a Statelor Unite din 1798 până la legea duminicală. Anul „330” și anul „1798” sunt amândoi repere profetice numite „vremea hotărâtă” sau „vremea sfârșitului” în cartea lui Daniel. 330 marchează începuturile Romei apusene și răsăritene. Sfârșitul amândurora este umilirea conducătorului roman, după cum Constantin a umilit cetatea Romei la început. 476 a fost sfârșitul unei perioade profetice care arată cum prestigioasa structură politică a Romei s-a dezintegrat în trei pași. O perioadă care a început cu lepădarea cetății în 330 a fost urmată de umilirea întregii lor structuri politice — republica lor glorioasă, care fusese principalul motiv de laudă al Romei antice, a fost desființată — și, în cele din urmă, a ajuns la 476, când nu avea să mai existe niciodată un cârmuitor peste Roma care să fie dintr-o adevărată linie de sânge romană. Două linii ale Romei care încep în anul 330, iar pasajul în care aceste două linii sunt prezentate, include de asemenea două linii profetice de cinci luni. Linia Romei apusene începe și se încheie cu o umilire treptată. Linia Romei răsăritene începe și se încheie cu o umilire treptată în 1449, când Constantin, cel din urmă, a cerut permisiunea de a

domni.

Una dintre perioadele de cinci luni conduce la sfârșitul Islamului arab ca punct central al profeției și la începutul Islamului turc în 782. La acea dată, împărăteasa Irina este umilită, în armonie cu umilirea lui Constantin cel de pe urmă, la sfârșitul celei de-a doua profeții de cinci luni. Două profeții de cinci luni în cadrul unei singure narațiuni de cincisprezece versete. Una înfățișează o istorie a Islamului Arabiei, cealaltă, a Islamului Turciei. Amândouă se încheie cu umilirea Romei răsăritene. Încheierea uneia dintre profeții s-a împlinit prin umilirea unei femei, iar a celeilalte prin umilirea unui bărbat. Rând peste rând, ele identifică o umilire a bisericii și a statului Romei răsăritene. Ambele umiliri sunt aduse de Islamul primei nenorociri. Umilirea lui Constantin cel de pe urmă, în 1449, începe o perioadă de patru ani care se încheie în 1453, odată cu prăbușirea zidurilor Constantinopolului. 1449 reprezintă o umilire, iar în 1453 zidurile cad și o împărăție ajunge la sfârșit.

Moartea lui Mohammed

Una dintre cele două perioade de cinci luni începe odată cu moartea lui Mahomed, care este identificat drept „împăratul care era peste ei” în versetul unsprezece.

Și aveau peste ele un împărat, și anume îngerul adâncului, al cărui nume în limba ebraică este Abaddon, iar în limba greacă are numele Apollyon.

Împăratul peste ei era Mahomed, căci el este identificat în versetul unu, astfel încât nu este vreo altă figură islamică; el este Mahomed, împăratul, iar un împărat este o împărăție, iar islamul este împărăția lui Mahomed.

Și al cincilea înger a sunat din trâmbiță, și am văzut o stea căzând din cer pe pământ; și i s-a dat cheia adâncului fără fund. Și a deschis adâncul fără fund; și s-a ridicat un fum din adânc, ca fumul unui mare cuptor; și soarele și văzduhul s-au întunecat din pricina fumului adâncului. Și din fum au ieșit lăcuste pe pământ; și li s-a dat putere, așa cum au putere scorpionii pământului. Apocalipsa 9:1–3.

Repetarea primei și a celei de-a doua nenorociri în cadrul celei de-a treia nenorociri este paralelă cu repetarea primului și celui de-al doilea înger în cadrul celui de-al treilea înger. Lui Mohammed, împăratului, i s-a dat cheia pentru a deschide adâncul fără fund, iar 11 septembrie identifică momentul în care al treilea înger este împuternicit. Hristos, ca îngerul cel puternic, a coborât atunci când prima lovitură a lui Balaam a sosit în istoria profetică. Apoi adâncul fără fund s-a deschis, iar Islamul a devenit din nou un subiect al istoriei lumii. Hristos Și-a condus apoi poporul înapoi la cărările cele vechi ale lui Ieremia, iar solia celei de-a treia nenorociri și a celui de-al treilea înger a început să fie vestită. În 2015, Trump și-a anunțat intenția de a candida la președinție, stârnind astfel puterile globaliste ale balaurului, iar adâncul fără fund a eliberat apoi ateismul care, în cele din urmă, l-a ucis pe Trump pe ulițele Sodomei și Egiptului. La legea duminicală, fiara, care este a opta și care este dintre cele șapte, se va ridica din adâncul fără fund. Începutul timpului sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii și sfârșitul acestuia identifică ridicarea unei puteri a adâncului fără fund.

Fiara pe care ai văzut-o era și nu mai este; și se va ridica din adânc și va merge la pieire; și cei ce locuiesc pe pământ se vor mira, ale căror nume n-au fost scrise în cartea vieții de la întemeierea lumii, când vor privi fiara care era și nu mai este, și totuși este. Apocalipsa 17:8.

Islamul este cheia care a deschis adâncul fără fund la 11 septembrie și care deschide adâncul fără fund la legea duminicală. În mijlocul timpului sigilării, fiara-balaaur a globalismului a ieșit, de asemenea, din adâncul fără fund.

Și, când își vor fi încheiat mărturia, fiara care se ridică din adânc va face război împotriva lor, îi va birui și îi va omorî. Apocalipsa 11:7.

Cheia care deschide toate cele trei semne de hotar ale unei puteri din adânc i-a fost dată lui Mahomed, regele împărăției islamului. Bătălia de la Ninive din 627 a reprezentat o luptă între două puteri care a epuizat puterea ambilor combatanți, fapt ce a îngăduit islamului să se ridice rapid la putere. Cheia a fost răsucită la 11 septembrie, iar ascensiunea islamului a început, deși la scurt timp după aceea a fost restrânsă. Bătălia de la Ninive a fost prefigurată la 11 septembrie, căci acolo ascensiunea islamului a început când îngerul cel puternic a coborât ca să lumineze pământul cu slava Lui, iar steaua, care înseamnă sol, a căzut și ea din cer. Bătălia de la Ninive este, de asemenea, prefigurată la sfârșit, când va veni legea duminicală și va începe a doua perioadă a Evului Întunecat, pe măsură ce fumul religiei islamice întunecă soarele.

Exeter

Legea duminicală este prefigurată atunci când solia strigătului de la miezul nopții ajunge la adunarea de tabără de la Exeter. Atunci încep mișcările finale ale ridicării icoanei fiarei. Formarea, sau ridicarea icoanei, a început la 11 septembrie, dar la încheierea perioadei, perioada proclamării strigătului de la miezul nopții este, de asemenea, o fractală a întregii perioade a formării icoanei care a început la 11 septembrie. Începutul reprezintă sfârșitul. Prima nenorocire îl prefigurează pe al treilea vai, după cum primul înger îl prefigurează pe al treilea înger. Bătălia de la Ninive, la sfârșitul timpului sigilării, identifică bătălia de la Ninive de la început. Bătălia de la Ninive, la legea duminicală, este sfârșitul timpului sigilării care a început la 11 septembrie, dar este, de asemenea, sfârșitul perioadei proclamării strigătului de la miezul nopții. Bătălia de la Ninive este, prin urmare, prefigurată la începutul proclamării strigătului de la miezul nopții, care identifică pașii finali în formarea icoanei fiarei în Statele Unite, iar la legea duminicală începe începutul formării icoanei fiarei în lume. Ninive este cheia care aliniază diferitele linii care își găsesc împlinirea desăvârșită în istoria ascunsă a versetului patruzeci.

Vom continua mai departe în articolul următor.